

[illegible]

Αυτή, άλλωστε, είναι και η έννοια του τραγικού, όπως την διείδαν και με τρόπο μοναδικό και ανεπανάληπτο αποτύπωσαν οι αρχαίοι Έλληνες στην Τραγωδία, η απότομη, δηλαδή, μετάπτωση από την ευτυχία στη δυστυχία.

Μια μετάπτωση, που έρχεται ως αποτέλεσμα μιας αμαρτίας, μιάς ύβρεως, σταλμένη από τους θεούς, ώστε οι άνθρωποι να επανεύρουν το απωλεσθέν μέτρο και να συναισθανθούν τα όρια, αλλά και τις διαστάσεις της ανθρωπιάς τους.

Δεν είναι, μάλιστα, τυχαίο ότι στην αρχαία Τραγωδία η κάθαρση δεν έρχεται με το θάνατο του “κακού” ή του “υβριστή”, αλλά με την αποκατάσταση του δικαίου και της ηθικής....

Η σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα έχει όλα τα στοιχεία μιας αρχαίας τραγωδίας, ύβρι, άτη, νέμεση, τίση!

Διαπράξαμε ὕβρι, ὅταν υπερεκτιμήσαμε τις ικανότητές μας και τη δύναμή μας, συμπεριφερθήκαμε βίαια και αλαζονικά στους φυσικούς και ηθικούς νόμους, περιφρονήσαμε αξίες και ιδανικά....

Και επήλθε η Άτη, το θόλωμα του νου, που δεν μας άφησε να δούμε και να πράξουμε το σωστό και το ηθικό και μας οδήγησε σε ακόμη πιο κατατροφικές επιλογές, που προκάλεσαν τη νέμεση, τη θεία Δίκη, η οποία νομοτελειακά επέφερε την τίση, την τιμωρία...

Αλλά, όπως, φαίνεται, η κάθαρση αργεί!

Αργεί, διότι, ζαλισμένοι από τη δίνη των απότομων και ξαφνικών ανατροπών στη ζωή μας, που φαίνεται να μην έχουν ορατό τέλος, παραδομένοι στον αγώνα και την αγωνία της επιβίωσης, πανταχόθεν από ποικίλα προβλήματα πολιορκημένοι, οικονομικό, εργασιακό, ασφαλιστικό, μεταναστευτικό, έχουμε παραιτηθεί από κάθε προσπάθεια επανεύρεσης της εσωτερικής μας ειρήνης, γαλήνης και ισορροπίας, που θα μας επιτρέψουν να οδηγηθούμε στην έξοδο, την κάθαρση...

Κάτι τέτοιο, όμως, προϋποθέτει αλλαγή!

Στο σημείο αυτό, ίσως, και να βρίσκεται η λυδία λίθος της μέχρι τώρα αναποτελεσματικότητας και ανεπάρκειάς μας, απόρροια και αυτό της αλλοτρίωσης και της αποπνευματοποίησης της κοινωνίας μας.

Οι περισσότεροι, επηρεασμένοι από τις πολιτικές ιδεολογίες, πιστεύουν ότι οι άνθρωποι αλλάζουν, όταν αλλάζουν και οι κοινωνικές δομές!

Στη χριστιανική παράδοση, αντίθετα, κυριαρχεί η πεποίθηση ότι μόνο οι θεωμένοι άνθρωποι, μπορούν να πραγματοποιήσουν και τις δομικές αλλαγές που θα οδηγήσουν στη βελτίωση της κοινωνίας.

Ένα πρόσφατο πολιτικό σύνθημα έλεγε “ή αλλάζουμε ή βουλιάζουμε”... Και έμεινε σύνθημα, ξεχασμένο μάλιστα, γιατί ακριβώς ήταν πολιτικό!

Αντιμετωπίζοντας καθημερινά ένα πολύμορφο, γνωστό και άγνωστο, πόλεμο, άοπλοι υλικά και ηθικά, αισθανόμαστε ήδη νικημένοι, αφού δεν έχουμε εξασφαλίσει την εσωτερική μας ειρήνη, την πνευματική μας γαλήνη, που θα μας επιτρέψει να σταθούμε όρθιοι και να αντισταθούμε σε κάθε τι, που απειλεί την ύπαρξή μας, την οντότητά μας, την αυτοτέλεια και αυτονομία της προσωπικότητάς μας, αλλά και την κοινωνική μας ομόνοια και συνοχή.

Μας λείπει ο συνεκτικός εκείνος σύνδεσμος, που μας ενώνει ως άτομα και ως κοινωνικά όντα, μας λείπει η ειρήνη, η εσωτερική ειρήνη, η άνωθεν ειρήνη!

Αυτό, άλλωστε, είναι το περιεχόμενο της λέξης ειρήνη, η οποία προέρχεται από το αρχαίο ρήμα είρω, που σημαίνει συνδέω.

Η κατά κόσμον ειρήνη, πλασματική, ως επί το πλείστον, και προσωρινή, πάντοτε, αφού από πολλούς η ειρήνη θεωρήθηκε ως το μεσοδιάστημα μεταξύ πολέμων, όσο και αν αποτελεί αίτημα και όραμα εκατομμυρίων ανθρώπων, θα παραμένει μια ουτοπία, όσο δεν θα εδράζεται στην εσωτερική του καθ' ενός μας ειρήνη, που θεμελιώνεται πάνω στην πίστη και την αγάπη του ανθρώπου προς το Θεό.

«Ειρήνη πολλή τοις αγαπώσι τον νόμον Του» (Ψαλμ. 118,165), καθώς εμπιστεύονται τα προβλήματα τους και τις αγωνίες τους στον Δημιουργό του Σύμπαντος και είναι βέβαιοι ότι «Αυτός φροντίζει περί αυτών» (Πέτρου Α΄ ε,7)

Ο πιστός άνθρωπος δεν υποκύπτει στις δυσκολίες της ζωής, δεν κάμπτεται από τα προβλήματα, δεν παραιτείται από τις προσπάθειές του για βελτίωση της ατομικής και συλλογικής του ζωής, δεν απελπίζεται, δεν απογοητεύεται, αλλά προχωράει μπροστά, με την ήρεμη βεβαιότητα ότι “αν ο Θεός είναι μαζί μας, ποιος μπορεί να έρθει εναντίον μας”;

Μια διαπίστωση, που εξεφράσθη και από τον Εξοχώτατο Πρόεδρο της Δημοκρατίας, κ. Προκόπη Παυλόπουλο, ο οποίος ευχήθηκε στο Σμηναγό - πιλότο του F16, Λουκά Θεοχαρόπουλο, που εκτελούσε αεροπορική επίδειξη στην εφετινή στρατιωτική παρέλαση της Θεσσαλονίκης για τον εορτασμό της 28ης Οκτωβρίου “Ο Θεός μαζί σας”!

Είναι γεγονός πως πολλοί στρέφονται στο Θεό μόνο στις δυσκολίες. Ένας στρατιωτικός ιερέας, που υπηρέτησε κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, εξήγησε πως «δεν υπάρχουν άθεοι στα χαρακώματα». Όταν όλα είναι ρόδινα στη ζωή, ο κόσμος νομίζει πως δεν χρειάζεται το Θεό. Αυτό όμως αλλάζει, όταν τα πράγματα δυσκολέψουν, όταν συνειδητοποιούμε πως βρισκόμαστε στα χαρακώματα.

Και σήμερα, ο λαός μας βρίσκεται στα χαρακώματα.... Καταπονημένος, τραυματισμένος, πεινασμένος, για ψωμί, μα και για αλήθεια και για δικαιοσύνη και ειρήνη.....

Ψωμί του δίνουν πολλοί, με πρώτη την Εκκλησία, η Οποία κυρίως του προσφέρει τον άρτο τον πνευματικό, την πίστη και την εμπιστοσύνη προς τον Μόνο που δεν θα τον εγκαταλείψει, ούτε θα τον προδώσει ποτέ, αλλ' αντίθετα θα τον στηρίξει, θα τον ενισχύσει, θα του δώσει το σθένος και τη θέληση να “γράψει” ο ίδιος το τέλος της σύγχρονης ελληνικής τραγωδίας, να οδηγήσει στην έξοδο και να φέρει την κάθαρση!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β'

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 31 Οκτωβρίου 2015)